

Comunicat de premsa

El salari mínim, que s'ha d'acostar al 60% del salari mitjà, i l'endarreriment de l'edat de jubilació són clau pel sistema de pensions públic

- La gran recessió dels darrers anys ha provocat un augment persistent de la desigualtat en la renda disponible.

-La majoria dels governs europeus ha endegat reformes adreçades a aconseguir la sostenibilitat financera amenaçada pel fort procés d'envelliment.

Barcelona, 11 d'Abril de 2018.- Avui ha tingut lloc al Col·legi d'Economistes de Catalunya l'acte de presentació de les conclusions sobre ponències al voltant de les "Pensions i redistribució de la renda" en el marc de l'eix 7 del 3r Congrés d'Economia i Empresa de Catalunya referent a "l'Estat del benestar: nivell i perspectives".

La ponència "*Estado del bienestar y redistribución de la renta: un análisis empírico desagregado*" del professors de la Universitat de Barcelona **Antonio Manresa i Samuel Calonge** ha destacat que una de les conseqüències econòmiques més importants de la Gran Recessió dels darrers anys ha estat l'augment persistent de la desigualtat de la renda disponible, essent les llars de majors ingressos les més beneficiades de la incipient recuperació econòmica.

L'augment de la desigualtat ha estat més important si es té en compte només la distribució de la renda primària, és a dir, els ingressos que els individus obtenen en el mercat per l'ús de la seva força de treball i com a propietaris del capital, contrastant amb una distribució de la renda disponible més igualitària com a conseqüència de l'efecte igualador que exerceixen les transferències monetàries públiques a les famílies i la imposició personal sobre la renda i les prestacions socials en espècie, com educació i sanitat. La desigualtat s'ha incrementat abans i després de l'acció de l'estat, però bastant més abans que després, degut a l'efecte redistribuidor del sistema públic, en especial de les pensions. La crisi ha fet més febles els més febles i, sobre tot, més dependents de l'actuació d'un estat que té greus problemes per finançar les polítiques de benestar.

En conseqüència, i coincidint amb altres ponències del congrés que assenyalen la necessitat de que el salari mínim s'acosti al 60 % del la salari mitjà, la ponència demanda que les polítiques vagin orientades a prevenir la desigualtat allà on es genera, en la distribució de la renda de mercat. És a dir, que disminueixi la desigualtat en les rendes salarials, motivada en part pels contractes temporals.

A continuació **Federico Todeschini** de l'Institut Ivàlua, ha presentat les línies mestres de la prova pilot de Suport Municipal d'Inclusió (SMI) que durant dos anys es portarà a terme a Barcelona sobre una mostra de 1.000 famílies en diferents situacions que permetin analitzar la influència de diferents variables sobre diverses situacions de partida.

L'estudi ha de poder respondre a preguntes com a) si una renda garantida és efectiva per reduir l'exclusió social, b) si és més efectiva en reduir l'exclusió social quan no limita la generació d'ingressos privats, c) si quan està condicionada a la realització de programes d'activació (treball) és més efectiva per reduir l'exclusió social, d) si és

efectiva per reduir les tasques i gestions burocràtiques, e) si és eficient per reduir l'exclusió social i f) quina tipologia de renda garantida és més eficient. L'estudi mesurarà també la influència de la SMI en aspectes com el desenvolupament personal dels membres de la família, la participació laboral i social, la salut, els hàbits de vida i alimentaris, i altres.

Després **Concepció Patxot** de la Universitat de Barcelona, analitza a la seva ponència la importància dels sistemes de pensions a diferents països europeus i com han reaccionat cadascun d'ells al canvi de paràmetres demogràfics i econòmics en general per assegurar la sostenibilitat financera del sistema.

La majoria dels governs han endegat reformes adreçades a aconseguir o millorar la sostenibilitat financera amenaçada pel fort procés d'envelliment. Entre les mesures adoptades hi ha a) la d'evolucionar més cap a sistemes capitalitzats; b) endarrerir l'edat de jubilació més enllà dels 65 anys, en alguns països fins als 70; c) reforçar el caràcter contributiu dels sistemes fent més proporcional la relació entre la pensió obtinguda i les cotitzacions prèvies de l'individu al llarg de tota la seva vida laboral; i d) introduir un "factor de sostenibilitat" per tenir en compte el desequilibri entre ingressos i despeses lligant edat de jubilació a esperança de vida (Dinamarca i Portugal), vinculant la quantia de les prestacions als eventuais increments de l'esperança de vida (França, Suècia, Espanya) o acumulant punts de cotització que alhora de transformar-se en drets de pensió es fa servir un factor de conversió que té en compte la ratio cotitzants-pensionistes de manera que la quantia de la pensió es redueix a mesura que una esperança de vida creixent provoqui un increment en la rati de pensionistes (Alemanya).

Espanya és un dels països més afectats per l'envelliment demogràfic, atès que presenta una de les taxes de fecunditat més baixes del món, junt amb una de les esperances de vida més altes. Així doncs, les mesures per garantir la viabilitat del sistema de pensions són especialment importants. D'entre elles, molt probablement l'endarreriment de l'edat de jubilació és la més adequada i justificable. Viure més hauria de fer pràcticament natural que allarguem el nostre període actiu jubilant-nos més tard. Ara bé, conclou la ponència, aquestes mesures només prenen ple sentit en un mercat laboral que funcioni bé i sigui capaç d'absorbir la població activa. Per últim, s'assenyala que un dels reptes que s'han d'afrontar al futur és què pot passar amb les pensions d'aquestes generacions de joves que afronten taxes d'atur properes al 50%, i que molt probablement arribaran a la seva edat de jubilació amb carreres de cotització molt negativament afectades per les condicions del mercat laboral.

Finalment, **Manuela Bosch-Príncep**, professora de la Universitat de Barcelona, ha presentat un estudi sobre la suficiència de les pensions, en un moment en que totes les investigacions i anàlisis s'adrecen a considerar la solvència financera del sistema, deixant en segon terme si les pensions són adequades o no. El seu anàlisi opera des d'una perspectiva diferent, és a dir, aparcant la qüestió de la solvència financera de les pensions i posant èmfasi en l'estudi de l'adequació de les mateixes, que en la majoria dels casos s'utilitza com a sinònim de suficiència.

El sistema habitual de mesurar l'adequació de la pensió es fa sobre la perspectiva dels ingressos, fixa com a objectiu que els ingressos totals del pensionista haurien d'equivaler al 70 % dels que tenia en el moment de jubilar-se, i que el 40 % hauria provenir d'un sistema públic i el 30 % d'un sistema privat.

L'autora desenvolupa un indicador d'adequació de la pensió basat en la cobertura de les despeses durant tota l'esperança de vida del pensionista, que afina més la cobertura real de necessitats del pensionista i segmenta l'anàlisi de la seva adequació.

L'estudi analitza en detall l'estructura de despeses típica del treballador actiu i la del pensionista, amb un increment notable en aquest darrer cas del percentatge dedicat a habitatge.

El **Col·legi d'Economistes de Catalunya** organitza el 3r Congrés d'Economia i Empresa de Catalunya amb el lema "Cap a un model eficient i equitatiu" plantejat com un procés continuat, participatiu i obert a tothom amb una presentació final de conclusions el 17 de maig del 2018 al Palau de Congressos de Barcelona.

<http://congres2018.coleconomistes.cat/>

El Col·legi d'Economistes de Catalunya, que compta amb més de 8.000 col·legiats i més de 2.000 societats i despatxos vinculats dedicats professionalment a les diferents vessants de l'economia i l'empresa, està considerat com una institució que, a través de l'organització d'activitats i serveis molt diversos, es configura com un centre de formació i reciclatge dels professionals i com un fòrum d'opinió obert a la societat en general.

Per a més informació:

Gabinet de premsa 3r Congrés d'Economia i Empresa de Catalunya

Víctor Bottini (679983346) i Clara Bassols (673153645)

premsa@congres2018.coleconomistes.cat